

Květy zla

Charles Baudelaire

CHARLES BAUDELAIRE

KVĚTY ZLA

Abel a Kain

I.

Abelův rode, jez, pij, žij si,
Bůh k tobě vlídným zrakem zří,

ty Kainův, který nehodný jsi,
se bahnem plaz a bídne mří!

Abelův rode, Serafinu
tvá oběť pod nos libě čpí!

Ty, Kainův, který smýváš vinu,
skončí se kdy tvé útrapy?

Abelův rode, hled' ty sady!
Tvůj skot a lány jsou sám vděk.

Ty, Kainův, tobě kňučí hlady
jak staré feně žaludek!

Abelův rode, tul se doma
uprostřed svých si břicho hřej!

Ty, Kainův, mrzni, jektej rtoma,
v tmách, šakale, se zimou chvěj!

Abelův rode, množ se s chutí!
Tvé zlato též se množí dál.

Ty, Kainův, dej si zajít chuti,
i kdybys v srdci jak chtěl plál.

Abelův rode, rosteš, žravý,
tak jako lesní štěnice!

Ty, Kainův, vláčeš bez únavy
své děti prachem silnice.

II

Abelův rode, přijde chvíle,
že dodáš mrchou půdě hnůj!

Ty, Kainův, musíš dál v svém díle,
neskončil ještě úkol tvůj!

Abelův rode, vzore ctnosti,
meč zmožen kyjem, hanba ti!

Ty, Kainův, vystup na Výsosti
a svrhni Boha v závratí!

Albatros

Často těm z posádky postačí k taškařici
křídlatý albatros, pták, který brázdí vzduch
za lodí, po hořských propastech
klouzající, té pouti lhostejný a vytrvalý druh.
Na prkna paluby ho složí a té chvíle
je z krále azuru jen neohrabanec,
jenž s hanbou nechává perutě, velké, bílé,
svěšený po boku jak cizí těžkou věc.
Ten poutník s křídly je teď hříčkou lidské zloby !
On, krásný nedávno, je k smíchu šeredný !
Ten lulkou dráždí ho a onen napodobí
kulhání mrzáka, jenž létal celé dny !
Básník má stejný los jak tento kníže mračen,
jenž smích má pro střelce a v bouřích umí plout;
vyhnanec na zemi a k zemi luzou tlačen,
pro křídla obrovská nemůže se tu hnout.
Beatrice

Nad zžehlou krajinou, kde zeleň je hrst troudu,
jsem jednou naříkal, co je to za přírodu,
a dýku myšlenek, bloudě v tom úpalu
sem a tam, broudil jsem o srdce pomalu,
když se mi nad hlavou zatmí a vítr zvedne
zlověstný obrovský obrovský mrak bouře, za poledne,
a v něm šik démonů, kterým je cizí stud,
neřestných, zvědavých, surových malých zrůd.
Chladně si prohlédli mě, pohled vyměnili,
ze jsem si připadal jak blázen před čumily,
rozchichtali se, smáli se, šuškali,
mrkali na sebe, posunky dělali:

"ta karikatura! prohlédni si ji honem,

je to Hamletův stín a všecko dělá po něm,
taky mu těká zrak a vlají pačesy.
Ten světák, chuděra, má ale móresy,
ta šmíra bez místa! je směšný až to bolí,
jak umělecky si pohrává se svou rolí,
z těch jeho kvílivých písní je všecko paf,
ten dojme potůčků, orlů, cvrčků a trav!
A dokonce i nám, nám starým odborníkům,
chce huhňat tirády, aby nevyšel z cviku?"

Mohl jsem (neboť má pýcha je pohoří
strmící nad křikem bēsů a nad bouří)
prostě se nedívat, svou povznesenou hlavu
odvrátit, tu jsem však zahléd v tom vilném davu
- a slunce svítilo, pořád byl bílý den! -
svou kněžnu, která se dívá jak žádná z žen,
a ona s nimi se mé úzkosti jen smála
a občas někoho z nich chlípně polaskala

Cesta

I
Pro dítě zmámené obrázky staré mapy
je vesmír na míru vší jeho žádosti.
Jak je svět veliký v důvěrném světle lampy!
A jak nás překvapí jednou svou malostí!

Tak zrána vyplujem, a mozek ohněm hoří,
srdce nám tíží zášť a touhy hořký plod,
jdem, kolébající v lenivém rytmu moří
svůj nekonečný sen na konečnosti vod.

Ten prchá před vlastí, na rtech jen zlořečení,
ten před svou kolébkou, jež nahání mu strach,
a jiní, hvězdáři, tonoucí v očích ženy
před Kirké tyranskou, co zákeřný má pach.

Protože nechtějí být jedno se zvířaty,
zpíjí se prostorem, žhoucimi nebesy;
mráz, jenž je rozrývá, a slunce, jež je zlatí,
jim setřou polibky, že více neděsí.

Však praví poutníci jsou ti, kdo odplouvají
jenom tak, se srdcem vydaným napospas

vlastnímu osudu, jemuž se nevzpírají,
kdo, aniž vědí proč, řeknou: Pojdme! Je čas!

Ti, jejichž touha je jak oblak utvářena,
kdo sní - jak zelenáč o první palbě děl -
o širých rozkoších, měnivých, beze jména,
o kterých lidský duch nic dosud nezvěděl.

II

Hopsáme, tančíme tak jako dětské káči;
i ve snech musíme tu děsnou tíhu nést:
Zvědavost trýzní nás a jako můra tlačí
s krutostí Anděla, jenž mrská trsy hvězd.

Podivná štěstěna, jež cíl vždy jinam staví,
nikde ho nevidíš, a všude může být.
Člověk, jež naděje do konce neunaví,
běží jak šílenec, jen aby našel klid.

Duše je trojstěžník plující k Ikarii.
Z mústku zní volání : "Hleďte! Tam nablízko..."
Hlas z koše, zažehlý plamenem delirií,
řve: "Láska...sláva...štěstí..." K čertu, skalisko!

Každický ostrůvek, jež nahlásí nám hlídka,
je jedním z Eldorád slíbených nebesy.
Obraznost v orgiích své prudké vidiny tká,
a s ranním rozbřeskem zří nahé útesy.

Ubohý milenec těch chimérických vlastí!
Ten hledač Amerik, ten matróz opilý!
Dáme ho do želez, svrhнем ho do propastí,
v nichž s každým preludem se hořkost rozptýlí?

Tak starý vagabund se vleče zapadákem,
nos kdesi u nebe, sní příběh o ráji,
a vidí Kapuu svým okouzleným zrakem
v každickém brlohu, kde svíčky blikají.

III

Úchvatní poutníci! Ach kolik epopéjí
čtem v očích hlubokých jak mořské krátery!
Otevřte skříňky své paměti, kde se skvějí
ty krásné klenoty, hvězdy a étery.

I my chceme bez plachet vyplout do nenávratna!
Stesk našich vězení vězení potěšte v hovoru,
vpište nám do duší, napjatých jako plátna,
své vzácné vzpomínky s obrubou obzorů.

Co vše jste spatřili?

IV

"Hrozivé vodní srázy
a hvězdy; častokrát jsme písky vídali;
a třebaš den co den jsem byli blízko zkázy,
neméně nežli zde jsme nudou strádali.

Sluneční nádhera nad fialovou plání
a sláva velkých měst, když slunce zkrvaví,
ze srdcí neklidných vábily odhodlání
vrhnout se do nebe, do jasné záplavy.

Hřmění měst, rozlohy, jež unikají zraku,
nemohly přehlušit tajemné podoby
krajín, jež náhoda odlévá z bílých mraků.
A touha napořád nám hryzla útroby.

Ó touho, nová slast jen posílí tvůj plamen!
Ty strome prastarý, rozkoší živený,
i když tvou kůru čas zatvrdil jako kámen,
dál blíže slunci se vzpínáš rameny.

Což budeš stále růst, ty strome vítězíci
nad klidem cypřišů? - Pro vaši tesknotu
a dravost vašich alb však načrtli jsme skici,
které vás potěší, ctitelé exotů.

My šli jsme pozdravit idoly, jejich chrámy,
paláce ztopené v zářivé nádheře
a trůny, jejichž lesk a hvězdné drahokamy
by byly zhoubným snem pro vaše bankéře;

báječné oděvy, jež lidské oči zpíjí,
ženy, jež bílý chrup si rady začerní,
a moudré kejklíře s krajtami kolem šíjí."

V

Dál, povězte co dál?

VI

"Ó bratři dotěrní!

Nuže to podstatné: kamkoli střelka bludná
nás vedla, do tváří nám hleděl bez studu
on, nesmrtelný hřích, a tatáž scéna nudná
se hrála na stupních žebříku Osudu:

hle, žena, pyšná, hloupá, v sebe zahleděná,
jejíž ret ani smích, ani hnus nezvlíní;
muž, otrok-despota, jenž padá na kolena
před zlatou škraboškou, lačný a smyslný;

sténání nevinných a jásos těch, kdo vraždí;
pach krve, který je kořením orgií;
jed moci královské, jež pomatence dráždí;
lid líbající knutu, jež ho dobíjí;

falešní proroci chtějící vnutit nebi
sví víry, podobné té naší; světice,
jimž rozkoš působí žíněný šat a hřeby
tak jako změkčičům podušky a ložnice;

žvanivé lidstvo, jež svým géniem se zpíjí
a jehož bláznovství je stále při chuti,
křičící na Boha v zběsilé agónii:
Ó ty mně podobný, můj pane, klnu ti!

A ti, kdo uprchli Osudu z jeho stáda,
milenci Šílenství, již s gestem vyhnance
v hlubinách opia našli svá Eldoráda.
- To světa celého je věčná bilance."

VII.

Jak hořké poznání je plodem putování!
Náš jednotvárný svět, malý a neměnný,
dnes, včera, nazítří týmž obrazem nás zraní:
jsme studnou úděsu v sahaře zhnusení.

Zůstat či odejet? Zůstaňte, můžete-li,
a ty, kdo musíš jed! Ten prchá do dále,
a ten by se rád skryl bdělému nepříteli,
Času! Jsou běženci, kterým je pomalý

i vagón nebo loď, prchají plní hrůzy

před gladiátorem, jenž vrhl již svou síť,
jak apoštolové, jak bludný Žid; a druzí
jej v lůně kolébek dovedli zardousit.

Až nohu na šiji nakonec položí nám,
dál doufat budeme a volat: "Kupředu!"
Jako když před léty jsme odplouvali k Čínám,
zas vlasy ve větru a dálku v pohledu

na moře Temnoty spustíme škuner vratký
a jako poprvé nám srdce bude bít.
Slyšte ten tichý hlas, truchlivý, ale sladký,
jak vábí: "Tudy! vy, kdo chcete okusit

voňavý Lotos! Zde nalezne srdce bědné,
jež stále hladoví, ovoce úžasné!
Pojďte se opojit mdlou něhou odpoledne,
nachovím obzorem, jenž nikdy nehasne!"

Ten přízrak hovoří důvěrně známou řečí.
A ruce Pyladů již kynou zpovzdáli.
"Pluj ke své Elektře, jež chorá srdce léčí,"
praví ta, které jsme kolena líbali.

VIII

Vzhůru! Je čas, ó Smrti, starý kapitáne!
Ta země nudí nás, zvedněme kotvu už!
V těch srdcích, která znáš, nám jasný oheň plane,
ač moře s oblohou jsou černé jako tuš.

S tvým jedem horoucím nám síla do žil vtekla!
Než mozky sžehne žár, tak ještě jedenkrát
až na dno propasti, ať do Nebe či Pekla!
až na dno neznáma, kde nové čeká snad

Destrukce

Mám Ďábla po boku, pořád vím, že tu je,
jak nehmatatelný vzduch kolem mne se plouhá,
polykám, dýchám ho, plíce mi spaluje,
to od něho je ta věčná a hříšná touha.

A někdy, neboť zná mou lásku k Umění,
vtělí se do ženy a řekne: já tě svedu,
a pod záminkami, jež stokrát obmění,
vede mě svatoušek, k návyku hnusných jedů.

A tak mě odvádí od Boha do pouští,
kde dech mi selhává a síla opouští,
kde pláne Nudy se táhnou na všechny strany;

staví mi před oči, jež nechápou co chce,
ty hadry zbrcené, ty otevřené rány
a zakrvácené nástroje Destrukce
Epigraf na odsouzenou knihu

Čtenáři, zjihlý, bukolický,
prostáčku, který znáš svou mez,
zahod' tu knihu, v níž je běs,
rujný, teskný i satanický.

Nevzal-li tě v svůj rétorický
výcvik sám Satan, lstivý kněz,
nepochopíš nic ani dnes,
řekneš : hysterka je jak vždycky.

Nehrozí-li ti svůdný pád,
jdi k strži, pohleď, co dno tají,
čti mě, snaž se mne milovat;

duše bloudící strastmi k ráji,
lituj mě, nejvíc cestou tam !
...Jestli ne, já tě proklínám
Já v duchu stále zřím
Já v duchu stále zřím tu vilku na předměstí,
naš milý bílý dům, ač malý, plný štěstí,
sádrovou Venuši a starou Pomonu,
svou nahost halící do houště záhonu,
a slunce, které se tak oslnivě lesklo,
když večer za oknem se dívávalo přes sklo,
jak oko dokořán na nebi všetečném,
na naše večere, za kterých mlčel jsem,
svou září svícovou nám zlatíc za západu
šerkové záclony a prostřený stůl vzadu
Litane k Satanovi

Ty, jenž víš, Anděli z všech nejkrásnější, Bože,
kterýs byl osudem zrazen a opovržen,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty kníže exilu, oběti hrozných křivd,
jenž ze všech porážek jdeš silnější než dřív,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty králi podzemních věcí, ty vševědouce,
důvěrný lékaři úzkosti zkřehlých srdcí,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, jenž i proklatce a malomocnou láj
zavedeš z lásky tam, kde ochutnají Ráj,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, jenž jsi zplodil s tou starou silnou Smrtí
šílenou Nadějí, to krásné vydechnutí,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, z něhož štvancův zrak má tichou, hrdou zášť,
když k popravišti se hrne dav lačný vražd,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, jenž znáš každý důl zastřený temnotami,
do něhož žárlivý Bůh schoval drahokamy,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, který nahlížíš do zbrojnic pod zemí,
kde celé zástupy kovů spí pohřbeny,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, který zakrýváš propast širokou dlaní,
když náměsíčník se přes okraj střechy sklání,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, který zázračně narovnáš ubitý
starý hřbet opilce zdupaný kopyty,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, jenžs chtěl člověka zbavit muk, jimž se vzpírá,
ukázals, co to je s ledkem smísená síra,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, který vypálíš cejch, chytrý komplici,
na čelo Krésovi, té zrůdě mučící,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty, který pohledům a srdci každé panny
vnutíš kult hadříků a zbožňování rány,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Jsi vynálezčova lampa, štvancova hůl,

tys pod šibenicí spiklence vyslechnul,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Ty otče pěstoune nás všech, jež proklínaje
Bůh Otec vypudil sem z pozemského ráje,

slituj se, Satane, nad tou mou věčnou bídou!

Modlitba

Tobě buď chvála chval v nebeské výsosti,
na níž jsi kraloval, i na dně propasti
Pekel, kde mlčky sníš přemožen, svržen z nebel!
Dej jednou spočinout mé duši vedle sebe
pod Stromem poznání, až jak Chrám rozklene
na tebou větvoví, svěží a zelené.

Smutný madrigal

Nač je mi tvoje ctnost, má drahá?

Buď krásná, budiž truchlivá!

Pláč kráslí tvář, když žal ji zmáhá,
tak jako zprahlou louku vláha.

Po bouři kvítí okřívá.

Mám zvlášť tě rád, když úzko je ti,
když ze skrání ti mizí jas,
když srdce v děsu topí se ti

a nad tvou přítomností letí
mrak minulosti živé zas,
když ti z těch velkých očí padá
jak krev proud pláče vroucího,
když přesto, že má dlaň tě hladí,
tvá úzkost, příliš těžká mládí,
zní jako chrapot mroucího.

Vdechuji - slastné vlnobití,
ó hymne plný sladkosti! -
ten vzlykot, který v hrudi zní ti,
a myslím, že tvé srdce svítí
perlami, jež tvé oči dští.
Vím, že v tvém srdci, kde se tají
spoušť vyvrácených lásek tvých,
plameny výhně stále plají
a že tvá ňadra zahřívají
zárodek pýchy prokletých.
Než dokud, drahá, tvoje snění
nebudou Peklo obrážet
a ty v zlé můře bez shovění,
sníc ohnivé sny, v kterých není
než prach a ocel, meč a jed,
všem otvírajíc jenom s bázní,
nešťestí tušíc kolkolem,
škubajíc se, když chvíle zazní,
nebudeš cítit v náhlé strážni
sevření prudkým Odporem,
až dotud kněžko otročící,
jen s děsem milující mě,
mi v hrůze z noci chorolící
nemůžeš s pláčem v duši říci:
"Jsem jako ty ó kníže mé!"

Posedlost

Ó hvozdy, děsíte mě jako katedrály;
hřmíte jak varhany; v nitrech, kde našel bys
věčný žal proklaců, zní chrapot neustálý,
třasavá ozvěna vašich De profundis.

Ó Moře, nesnesu tvé vzdouvání a vření,

vždyť můj duch je jich pln; a stále slyším ten
smích lidí zdeptaných, v němž vzlyká pokoření,
v tom smíchu ukrutném a řvoucím z mořských pěn.

Bez hvězdomyšlky své, ó Noci! přeúchvatná
bys byla nezáříc ani se netřpytíc!
Neb hledám prázdnotu a tmu, kde není nic!

Zajisté, temnoty jsou samy ona plátna,
kde žijí, z očí mých prýštíce v tisících,
zmizelé bytosti pohledů hřejících.
Propast

Pascal svou propast měl a šla s ním, kam se hnul.
- Všecko je propast - čin, sen, touha, slovo! Plevy!
Vlasy mi zježí strach, odkud je, nikdo neví,
ten víchř Hruzy mě nejednou ovanul.

Nahoře, dole poušť, mlčení, vše se jeví
jak hrozný vězníci bezedný prázdň dŭl ...
Na dnu mých nocí Bůh svým prstem načrtnul
zlou mŭru, stotvarou, mučící bez úlevy.

Jiní se bojí děr, já s hrůzou usínám,
zaplavuje mě strach a vleče nevím kam;
a do všech oken mi jen nekonečno svítí.

A můj duch o který se perou závratě,
závidí bezcitnost té velké nicotě.
- Ach, z Počtu nevyjít, být nevyčleněn z Bytí!

Rozhovor

Jste jasná růžová obloha za jeseně.
Ale můj smutek mě jak příliv zahlť
a na mrzoutských rtech, když klesne, nechá v pění
vzpomínku hořknoucí blátivou příchutí.

Marně mi hladíš hruď, miláčku, v suchopáru
tak vydrancovaném už nezbylo nic, věř,
ze srdce, popadla je žena do svých spárů.
Tak už dál nehledej; pohltila je zvěř.

Mé srdce je dům, kam vpadne sběh, když se nudí;
vraždí se, opíjí, rve s vervou holoty!
- Jakási vůně ti pluje u nahé hrudi!...

Ty tomu, Kráso, chceš, ty biči duší! Ty!
Spal v žhavém pohledu, svátečně rozechvělém,
ty cáry, které tu zbyly po zubech šelem.
Spleen

Mám více vzpomínek, než kdybych žil sto let.

Sekretář s šuplaty, s tím, jaká je v nich změť,
psaníčka, soudní pře, romance, verše, směnky,
chuchvalce kadeří stočených na stvrzenky,
skrývá míň tajemství, než jich v mém mozku spí.
Ta krypta pyramid, obrovské podzemí,
ten hrob, ta jáma je mrtvých po okraj plná.
- Jsem hřbitov, kterého se štítí i ta luna,
kde jako výčitky roj červů haraší
a vždycky vrhá se na ty mně nejdražší.
Jsem starý budoár plný povadlých růží,
kde haldy veteše módě už hodně dluží,
kde jen pár vybledlých a teskných Boucherů
čichá pach z lahviček bez zátky k večeru.

Nic nevěleče se víc než dny belhavých kroků,
když pod napitími vločkami sněžných roků
nuda, ten trpký plod chmurného nezájmu,
až k nesmrtelnosti nafukuje svou tmou.
A od té chvíle jsi, živá hmota, jen žula
v neohraničené úzkosti utonulá,
a zasypává tě v svých mlhách Sahara,
jsi sfinga, o niž svět se dávno nestará,
nemá tě na mapách, a ty zakvílíš chvíli
v posledních paprscích, nežli se slunce schýlí.
Spleen

Rozzloben na život, Leden se vztekle mračí
a proudem vylévá svou urnu jako led,
chlad chrlí na hřbitov se zsinálými spáči
a novou úmrtnost pak na předměstský svět.

Můj kocour hledá kout a ke kamnům se tlačí,
zvedaje prašivý, až na kost zhublý hřbet;
básníkův starý duch okapem bloudí v pláči,
jak zimomřivý stín se plíže tiše vpřed.

V daleku skuhrá zvon, poleno plné sazí
nastydlé pendlovky fistulkou doprovází
a v kartách, vyrudlých a špínou páchnoucích,

fatálním dědictvím po vodnatelné tetě,
srdcový kluk jak květ pikovou dámu plete
a vypráví si s ní o mrtvých láskách svých.
Spleen

Jsem jako onen král, jenž vládne zemi par,
ač bohat, bezmocný, ač mlád, je přece stár,
má nechut' k projížďkám a krásní psi ho nudí
jak jiná zvířata a stejný hnus v něm budí.
Zvěř netěší ho už, on zívá před krásou,
lid marně umírá pod jeho terasou,
i šašek neumí mu smazat z čela vrásky
svou směšnou baladou a výstředností masky;
hle, jeho ložnice se proměňuje v hrob
a dámy neumí už zřídit ze svých rób
dost vydražďující a nízkou toaletu,
ten mladý kostlivec je navždy ztracen světu.
I alchymistovi, ač užil tajných věd,
se nepodařilo z něj vymýtiti jed,
a v oněch bazénech z dob římské tyranie,
a jejichž památka až dodnes v králích žije,
se ani nezahřál, ach jaké prokletí,
vždyť v žilách koluje mu voda podsvětí.
Velmi daleko odtud

Ach, zde je ona malá vila,
kde dívka, půvabná jak víla,
vždy připravená, vždycky milá,

si hladí ňadra, špulí ret,
jsou podepřena o loket -
a slyší plakat vodomet:

Toť Dorotka. A tady bývá.
- Slyš vánek, který ševelí,
jenž v dáli přerývaně zpívá
té krásné dívce, která zívá
v své navoněné posteli,
kde muškátový olej splývá
jí s pletí, kam jej vetřeli.
- Hleď, květy v koutě omdlely.
Zdechlina

Vzpomeňte, duše má, nač za letního rána,
jak stvořeného pro lásku,
jsme přišli: u cesty zdechlina rozežraná
na horkém loži z oblásků,

s nohama nahoru jak žena všeho znalá
a potíc jedy zpod žáru,
nedbale nestoudně dokořán otvírala
své břicho plné výparů.

Na tuto hnilobu zářilo slunce zlobně,
jak dopéci by chtělo tu
a velké Přírodě zas vrátit stonásobně,
co spojilo kdys v jednotu;

a nebe patřilo, jak zdechlina v své slávě
jako květ rozvíjí se dál.
Takový silný puch, že vy jste z toho v trávě
div neomdlela, na vás vál.

A mouchy bzučely nad břichem, z jehož hnilob
dralo se černo páchnoucích
pluků larv, valících se jako černý sirob
podél těch cárů živoucích.

To všecko klesalo a stoupalo jak vlna
či perlilo se praskajíc;
to tělo, řekl bys, nafouklé mlhou zplna,
množí se, žije ještě víc.

Ten svět tak prazvláštní zněl hudbou, jako v dálce
peřeje nebo vítr zní,
či zrní, které se obrací na opálce
za rytmického třesení.

Tvary se stíraly a jenom snem už byly,
na dávném plátně lehýnce
hozeným náčrtem, jež mistr v pravou chvíli
dokončí dík jen vzpomínce.

Tam za skalisky nás pozorovala vztekle
neklidná psice, číhajíc
na chvílku, kdy se zas zakousne do rozteklé
mršiny, z níž teď nemá nic.

- A přece jedenkrát budete, není zbytlí,

jak tohle svinstvo plné much,
vy, hvězda očí mých, vy, slunce mého žití,
vy, vášeň má i strážný duch!

Ano! jak tohleto, královno spanilosti,
svátostmi zaopatřenou
vás dají do země práchnivět mezi kosti,
pod tučnou trávu zelenou.

Pak rcete, krásno má, těm červům, kteří v šeru
polibky žrát vás budou dál,
že božskou podstatu i tvar svých lásek věru,
ač dávno tlím jsem uchoval!